

Д-р. Лилия Стоянова

15.09.1996/97 год.

По стара традиция в септемврийското утро нашето училище широко
разтваря вратите си и разлюлява сладкогласо звънче.

В септемврийското утро се разтварят вратите на хиляди училища и екват
гласовете на хиляди звънчета.
През септември въздухът изстива
Първи тръгват птиците по навик
С блясък чист върху крилете здрави.
С дъх на лесове и зрели ниви .
Тежко лист тополата откъсва
Първата сълза, че се съблича.
Планината шапка бяла тръсва
От върха ѝ облаче наднича.
Нещо се променя ненадейно
Празнични се втурват нашите стъпки
Към училището, гдето с чисти тръпки
Личицата ей сега ще грейнат
Не зная, има ли по-хубав ден в годината от този, в който всички се събират
заедно
Заедно, за да започнат едно ново начало, по-добро, по-чисто, по-ведро от
миналото.
Всички заедно – ученици, учители, родители
Така, както се събира едно голямо семейство на един голям род.
Добре дошли, скъпи деца, добре дошли, скъпи колеги, добре дошли
уважаеми родители и гости на нашия най-светъл празник – откриването на
новата 1996-97 год.
Пак в едно слънчево септемврийско утро, но вече отминало, аз поздравих
малкото първолаче и му пожелах да не пълни очички със сълзи, че вече
пуска ръката на мама, защото тук го чака друга нежна и сигурна ръка –
ръката на неговата първа учителка
Днес му пожелавам – усмихни се, мило дете! Добре дошло, в твоя нов дом,
в твоето мило училище. Не гледай плахо училищния праг. Тук ние заедно с
теб с трепет и вълнение, с усмивки и песни, ще поемем по трудния, то така
теглещ, така привлекателен път към знанието

Ще плуваме към нови, необятни хоризонти, на доброто, на красивото, на новото.

По какво познавате скъпи майки, че децата ви вече са пораснали и е време да поемат към училище? По това, че рокличките им окъсяват , че обувките им стават малки и петичките се подават навън. А по какво познавате вие, мили деца, че вече сте пораснали . По това, че вече нямате нужда от стола, за да стигнете буркана със сладкото или по това, че можете да запомните дълги, дълги приказки

Тук ви чака именно това – да осъзнаете, че вече сте пораснали, да погалите с умиление своите кукли, защото те ще останат у дома, а тук всеки ще реди буквички като мъниста в своята тетрадка чиста.

Един хубав ден всеки от нас прави своята равносметка и в него започват да напират мислите:

Не помня как съм се научил да пиша буквите, да броя числата, да чета.

Нямам спомени за нито един учебник или тетрадка, за нито едно класно или домашно упражнение. Но в замяна на това както нищо друго на света е жива пред мен усмивката на моята любима учителка. Усмивка, която се излъчваше от цялото ѝ лице.